

וינברגר שמואל ז"ל

נולד בשנת 1922 בעיר סיגייט אשר בחבל טרנסילבניה שהיה אז בשלטון הונגריה, בן רביעי מבין חמישה אחים. עם פרוץ מלחמת העולם השניה, כשהוא עלם צעיר, נלקח כמרבית יהודי הונגריה, למחנות ריכוז וכפיה. שם איבד את הוריו ושנים מאחיו (הי"ד). בתום המלחמה, שב לעיר הולדתו, שם התחתן עם בחירת ליבו צפורה, אותה

הכיר עוד מימי נעוריו.

מתוך רצון לשקם את ניצוץ היהדות והלאומיות, הצטרף הזוג הצעיר לתנועת "גורדוניה" ועבר הכשרה לעליה ארצה בקיבוץ ברומניה. בשנת 1947, במסגרת עליה ב', עלו ארצה באוניית המעפילים "פאן יורק".

האוניה נתפסה על ידי הבריטים, ולאחר מאבק ממושך, הוגלו לאי קפריסין, למחנות המעצר שבפמגוסטה. במחנות אלו שהו במשך כשנתיים, ועם הקמת המדינה, עלו ארצה בשנת 1949.

עם הגיעם ארצה, שוכנו בבית ערבי נטוש ברמלה, וככל הגברים בתקופה ההיא, גויס לצבא העברי המוקם ומתהווה, משרת בפיקוד מרכז. בתקופה זאת נולד בנו בכורו חיים.

לאחר שחרורו , יצא לעבודות מזדמנות על מנת לקיים משפחתו בתקופת הצנע הקשה.

בתחילת שנות החמישים, התקבל לעבודה כחייל ללא מדים בשרות הביטחון (ש.ב) בהמלצת מכרו מהעיר סיגייט , עמוס מנדלביץ (עמוס מנור שלימים מונה כראש השרות). בשנות עבודתו הראשונות במחלקת הביטחון, שימש

כפקח בטחון במשרדי השרות ביפו.

באמצע שנות החמישים עברה המשפחה להתגורר בשכונת שבזי בדרום תל אביב, שם נולד הבן השני שלמה.

עם השנים, התקדם בסולם הדרגות ומונה כקצין תורן ואחראי משמרת. במהלך השנים זכה להערכת ממוניו על עבודתו המסורה והמקצועית שבהם

עבד ימים כלילות. במהלך השנים הלכו בעקבותיו אשתו צפורה ובנו חיים,
אשר הצטרפו אף הם לעבודה בשב"כ.
בכ"ח באייר תשל"ו (28 מאי 1976) הכריע אותו ליבו ונדם בגיל צעיר, וזאת
לאחר שבוע ארוך וקשה בהם שימש כקצין קישור בין יחידות שונות שעסקו
בסיכול פיגועים.

יהי זכרו ברוך